

Тодор Билчев

ЦЕЛУВКАТА НА НЕБЕСАТА

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Тодор Билчев, автор, 2021
© Габриела Цанева, художник, 2021
© Габриела Цанева, корица, 2021
© Издателство gabriell-e-lit, 2021
ISBN 978-619-7520-62-0

Тодор Билчев

ЦЕЛУВКАТА НА НЕБЕСАТА

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2021

ЗА ЦЕЛУВКАТА С ОЧИ НЕБЕСНИ

Бог те е целунал по челото,
с цяло ведро дар те е дарил.

еп. Нестор Смоленски

Та кой ли я не иска и не чака?! Но само малцина са я имали. Да, на Любовта небесните очи са сини! Но не всичко си-ньо е любов. Защото разстоянието от човешката до Божествената Любов е неизмеримо. А в тази книга ще става реч именно за Синята Божествена Любов. Но онази, която е слязла на земята при човеците, опитвайки да им се разкрие и приравни себе си към тяхната, почти подобно на Бог, който се смалил до човека, за да Го избави от самия него.

Ала дали са възможни тези неща и дали Целувката на небесата съществува, ще се опитаме да ви покажем още сега, преди да ви е обсебила за своята смъртна целувка красавата жаба на живота, вперила влюбените си пъстри очи към чистата, все още, и ваша невинна човешка душа. Не се давайте! Ние идваме!

И то на земята, очаквайки целувката на небесата. Но, докато я получим, нека се вгледаме в земната любов, опитвайки се дори да я имаме, защото "Без любов живот не трае", както и обясняваме в първия раздел на книгата. А, крачейки „До нищото по босите пътеки“ във втория раздел, ние без да искаме разбираме, че любовта май трудно пониква на земята, а човек е роден единствено за страдание. И така, чакайки накрая последния раздел „Преди да удари камбаната“ ние вече сме проумели същинския философски смисъл на живота, част от който е и любовта. Пък от стиховете неговата същност вече ни звучи така: „Затуй, защото, сигурно е, че не дават,/ човек от Бог човек да люби повече!.. Дори!...“ и „Няма Вечност на земята. / Тя е тъга безконечна.“ А, в заключение: „Само гълъб във ръка да си нахраня.../ Ти да ме целунеш със очи небесни...“.

Тодор Билчев Целувката на небесата

Аз бях дотук. Нататък са стиховете и ТИ, МНОГОУ-
ВАЖАЕМИ, ЛЮБИМИ МОЙ ЧИТАТЕЛЮ. Приятно пъ-
туване към Целувката на небесата с небесно сините очи на
любовта. Дано те докосне!...

ВЕЗДЕСЪЩАТА ЛЮБОВ - ПРЕДИСЛОВИЕ

Познавам поетичното творчество на Тодор Билчев – и като читател, и като редактор и издател на вече седем негови поетични книги. Темата за любовта не е чужда на поезията му, но като че ли в никоя от предходните му книги не е била доминираща.

В „Целувката на небесата“ не е така – тук любовта е вездесъща властница, обсебваща, вълнуваща, даваща и възвисяваща. Една стихосбирка, която изследва любовта във всичките ѝ измерения и проявления.

Композиционно, книгата е изградена от три части, с характерни заглавия, но това разделяне е до известна степен условно.

Първата част, „Без любов живот не трае“, съдържа 17 стихотворения, като 17 портрета на любовта – щастливата любов, нещастната любов, несподелената любов, споделеният живот, самотната любов, мечтаната любов, лунно-звездната любов... майчината любов и любовта-живот. Любовта като изгрев, надежда и вдъхновение:

*Щом още зората полепне
и в миглите радост прошепне,
от любовта, едничка, обзет,
идвам пак на земята, поет.*

Всяко заглавие, всеки стих нашепва тук, че любовта е онова, без което съществуването губи смисъл...

Втората част, „До нищото по босите пътеки“, съдържа 42 стихотворения. Те са различни като словесно изграждане, като внушения, изказ, послания. Любовта не присъства на преден план, често може да остане незабелязана, „зад кадър“. Но усещането за нейната свързваща, изграждаща мощ, не може да се отмени. Тодор Билчев остава верен и на друг свой похват, като тук преобладава отново сатиричното, злободневно начало, гневът и насмешката, но пак в контекста на любовта като движеща сила и свързващ елемент на обществото, което е

заплашено от разпад в обстановката на нагнетена тревожност и страх от епидемията, от смъртта и заразата, от общуването... И любовта се превръща в еманация на човешкото присъствие.

Но, долавяме и нещо друго – самотата-свобода. Изходът, който може да смаже, но и да възвиси:

Аз зная що е щастие и мъка.

След среща дивна – яростна разлъка.

Вкуса горчив на болката познавам.

Свободен, сам в живота аз оставам.

.....

Но някой свободата ли опита

да ми вземе, на милост не разчитай.

В последната, трета част – „Преди на удари камбаната“ е закодирано посланието на автора. Трудно намерено, дълго изстрадано, постигнато чрез сетивно-мисловна дисекция на чувствата. Лирическият „Аз“ достига до триумф чрез манифестация на живата, яростна, гола любов, но после идва осъзнаването на преходността, на еднопосочния път на Времето, където Кръговратът губи своя смисъл.

Тук виждаме едно виждане в себе си, една същностна равносметка. Вървейки по стъпките на лирическият герой трудно пазим равновесие по оста любов-смърт. И в това пътешествие към сърцевината на личността, към стойностното на живота стигаме до съкровеното разбиране за любовта-свобода, но и до болезненото осъзнаване на невъзвратимостта, изтичането, изплъзването, изчезването, до усещането за нищожност пред Вечното.

Ти по стълбата на късия си ден

много бавно се катериш към нощта.

В края на стихосбирката идва отговорът – само любовта може да унищожи смъртта. Но цената е висока – тя първо трябва да унищожи живота.

Любовта, във всичките ѝ измерения...

д-р Габриела Цанева, редактор и издател

БЕЗ ЛЮБОВ ЖИВОТ НЕ ТРАЕ

ПОД МИГЛИТЕ ЗА ЦЕНАТА С ЦВЯТ НА КОБАЛТ

Сякаш тъмно къпиново вино
плисва нощта в лицето на деня.
Той по лунна пътека замина.
Със тебе сами сме двама сега.

Само ти в своя поглед копринен,
нежен приют за несретна любов,
можеш и със гласа си невинен
да приласкаеш надежда и зов.

А, когато под твоите мигли
ме срещне в дантели с цвят на кобалт
любовта и оттам ми намигне,
порива, моя, не могат да спрат

нито нокти и клюн на орлите,
на омразата черната сянка,
тъй измамният звън на парите,
ни на тъгата тежката дрямка.

Със тебе сме двама. Тук и сега.
В сладка прегръдка нежно топим се.
Твойте клепачи са вече с цена,
само с любов, що може плати се.

23.06.2020 г. 17.17 ч.
Русе

КОГАТО ЗОРАТА ЗАЛЕПНЕ

Още щом полепне зората
в миглите сънни по лицата,
и портокалов изгрев блести,
знай, тук е любовта, но мълчи.

И изгрява във лик на жена
този ден, назован красота.
Вред на любов само ухае.
С радост човек смело мечтае.

В поглед кобалтов цял потопен,
с обич минаваш ти този ден.
Няма я тук вече тъгата.
Със име зоват я мечтата.

Щом още зората полепне
и в миглите радост прошепне,
от любовта, едничка, обзет,
идвам пак на земята, поет.

25.06.2020 г. 14.33 ч.

Русе

ЦЕЛУВКАТА НА НЕБЕСАТА

Аз из пътя скромно си вървах и минах
на живота по трънливите пътеки.
И раздавах само, нищичко не взимах.
Никого не мразих, а обичах всеки.

Днес стоя и чакам, на брега изправен,
някоя вълна зелена да ме вземе.
Този свят от чакане е, май, направен.
И от нужда, що се всеки миг възземва.

Хората към Бог се всеки ден възкачват.
И неспиращо към тях се Той смалява.
А, докато тъй си слизат и изкачват,
вземе някъде, и любовта, изгрява.

Няма нужда от атаки и отбрани.
Няма нужда от слова и бесни песни.
Само гълъб във ръка да си нахраня...
Ти да ме целунеш със очи небесни...

30.06.2020 г. 10.23 ч.
Русе

ПРАЗЕН ДОМ НА ЛЮБОВТА

Мойте любви са тъжни.
Мойте любви са яростни.
Сякаш за миг си окръжност.
После патрони си, халостни.

Сякаш за миг си надежда.
Злобен пират във морето.
Сякаш си лунена прежда,
дето запридат в сърцето.

Всичко си ти. И си нищо.
Със отпадъци пълен кашон.
Ручейче чисто, лъчисто.
На любовта празния дом.

4.07.2020 г. 21.59 ч.
Обретеник

СВАДА СЪС СМЪРТТА

Този свят се изпълни със луди.
А пък ти не подозираш дори,
свестен ли, луд ли пред тебе стои.
Сам на себе си светът се чуди.

Но аз за тебе в сърцето си пазя
малка свещичка, която гори
даже под ранните светли зари.
Туй, що обичам, как аз да мразя!

С тебе опити в лунна омара,
чужди сме, а и даже нехаем
за мъдростта на приказка стара.

Тя, любовта навярно ни кара
пак да не можем да се познаем.
И на смъртта дори ѝ се скара!...

13.07.2020 г. 12.41 ч.
Русе

ОГЪН С ЛЮБОВ

Пак е слънцето нажежено желязо.
И жътварят със лунния сърп пак не спи.
Със думи отново сърце съм порязал.
А раната стара пак кърви ли, кърви.

И бавно в сърцето искрите отекват
от бурните нощи, от дните студени.
За ласка мечтите за миг не пресекват.
От огън с любов сме днес ний победени.

14.07.2020 г. 18.31 ч.

Русе

ОТ ЩУРЦИ ЛЮБОВНА ПЕСЕН

Сега разбрах, щурците че са пеели
в мига, когато са се размножавали.
Тела и чувства, когато са зреели.
И на земята богове са ставали.

Човеци радват се. Скотове милеят.
За песен никой не замисля се дори.
За удоволствието всички живеят.
Любов да възпеят могат само щурци!

28.07.2020 г. 21.51 ч.

Русе

ЛОЗНИЦАТА НА ЛЮБОВТА

Вила се, превила, кичеста лозница,
с тъничка снага на дивна хубавица.
А по нея, като грейнали звездици,
сок наливат нейните деца-любимци.

Звън чаровен, кехлибарен вред се носи.
Стъпват по пръстта крачета детски, боси.
Днес лозата елексира ще изпроси
за любов и вечно зрелите въпроси.

А, когато туй се случи на земята
и във сок рубинен се облей лозата,
аз ще ти целуна трепетно ръката,
ти за мен ще бъдеш любовта най-свята.

*6.08.2020 г. 16.19 ч. – Преображение Господне
БСВМА*

НА ПЪТ КЪМ ЛУННАТА КЪДЕЛЯ

Аз нямам нищичко какво да губя.
И затова не мога да спечеля.
Единствена, надеждата погубих.
И сам вървя към лунната къделя.

Която мислите ми гневни сплита
и в сребърно вретено ги заприда.
Разбира ме и без дори да пита
тя знае, че при нея ще отида.

На мене вече нищо не ми пука.
За лунната къделя аз мечтая.
Достатъчно е ти да бъдеш тука.
И с теб, и с нея да сме пак в Безкрая.

8.09.2020 г. 18.35 ч.
Русе

ЕХОТО НА ЛЮБОВТА

Да те обичам. Ти да ме обичаш.
Да бъде обич по цялата земя.
Слова любовни ти за мен да сричаш.
Аз твоего име захласнат да мълвя.

Това било е, и казват, любовта.
Но аз към теб въпроси други имам.
Дали ще ме обичаш като сега
или любов назаем пак ще взимам?

Дали във страстта на тръпнещия миг,
единствена, ще бъде любовта ни?
Или във един сподавен, вечен вик
тя ще отеква чак във Вечността...ЛИ?...

8.09.2020 г. 23.23 ч.
Русе

ЛЮБОВТА ВЕЗДЕСЪЩАТА

Ний всички сме се устремили към смъртта.
Но казваме ѝ нежно „другия живот“.
И само мисълта една за Вечността
ни дава сили да опазим свян и род.

Но що е свян? Навярно днеска думата
не знаят я и младите, и старите.
Че тази дума бе за честност сумата,
що плащаха дори и за покварите.

Но що е честност, свян, поквара и любов?
Не може никой тез въпроси да реши.
Щом всеки за любов е в себе си готов,
то няма сила любовта да победи.

28.10.2020 г. 20.01 ч.
Русе

НЕСБЪДНАТА ЛЮБОВ НЕСПОДЕЛЕНА

Бял чинар ръцете си разтворил
и прегърнал мура бледолика.
Той пред нея за любов говорил.
И, че лика са си и прилика.

Бяла мура нежно му отвръща:
„Ти, чинар, си тъй красив и влюбен.
И неспирно жарко ме прегръщаш.
С таз любов си за света изгубен.

Че кой люби бяла самодива,
от черни вещици във злобен свят?!
Не, чинаре, ти недей загива!
На любовта е нужен твоя цвят!”

10.11.2020 г. 14.55 ч.
Русе – Лидл, Зравец

КРАСОТАТА САМОТА

Цял живот красота
дирих аз във света.
Но само самота
все край мене вървя.

Тя, самотна жена,
всяка е, красота.
Но, с красива душа,
все остава сама.

25.11.2020 г. 15.43 ч.

Русе – започвам боледуване от вирус, който, обаче, не бил Коруна. Дано.

И УТРЕ Е ДЕН, ПРОМЪЛВИЛА НОЩТА

Всички неволи и скърби оставил назад,
аз се вгледах днес във очите ти и видях
как не спира шумният човешки звездопад,
а човеците всеки ден умират от страх.

Този свят е претъпкан от злобата вече.
И без любов към своята гибел отива.
Чуй как денят светъл в тъмната нощ изтече.
Виж как с алчността си този свят се убива.

Тъй е било. И ще бъде. Нощ следва деня.
Но виждаш ли колко са светли очите ти?!
Ти ела във прегръдка да посрещнем нощта.
И утре е ден! – Тя казва. Не пита те.

25.12.2020 г. 4.43 ч.
Обретенник

БЕЗ ЛЮБОВ ЖИВОТ НЕ ТРАЕ

Празен есемес получих –
дар за Коледния празник.
Музата била, научих.
Хора казаха ми, разни.

Тъй без муза го подкарах
тоз живот обезобразен.
Туй безмузие ме кара
да се скитам обезмузен.

И със муза, и без муза,
май, че тя е все е тая.
За целувка дай ми буза.
Без любов, че се не трае...

25.12.2020 г. 18.55 ч.
Обретеник

ОСТАНИ ТАКА ДО МЕН

Както пламъкът облизва
на дървото гордостта,
тъй животът се изнизва.
И то не едва, едва.

А със крачки ускорени
галопира всеки ден.
Той, животът, няма време.
Още стой така до мен.

26.12.2020 г. 16.17 ч.
Обретеник

НА МАЙКИТЕ ЗА ВЕЧНОСТТА ЛЮБОВ

Не са. И майките ни не са вечни.
Щом всички тук от живите не са.
И те във страдания безконечни
достигат, но чисти и светли, смъртта.

Не са вечни, но вечна е обичта,
която навред от себе раздават
на хората, на децата и на света.
Те вечни тук с любовта си остават.

28.12.2020 г. 6.13 ч.

Русе

ДО НИЩОТО ПО БОСИТЕ ПЪТЕКИ

ГЪЛЪБОВО ВЪЗНЕСЕНИЕ

Ръка протегнал не за милостиня,
макар за себе да нямаше троха,
на гълъбите в градската градина
поднасяше житени златни зрънца.

За миг те кацаха му на ръката
и вкусните зрънца оттам кълвяха.
Отлитаха. На други новината
те казваха. И най-щастливи бяха.

Така един и два, и много пъти
на гълъбите щастие донесе.
От хората той само беше патил.
Със птиците във друг се свят възнесе.

19.06.2020 г. 12.11 ч.

Русе

ОБРАНАТА УЗРЯЛА СМЪРТ

Филизите растат.
Домати руменят.
Върви напред светът.
И ягодите зреят.

Узряват и души
за кръста на делата.
Напред, напред върви...
дори и Сатаната.

И нейде тамо, где
се той в света намеси,
душа се възнесе
напред, все към прогреса...

Узрява всичко, все.
И всичко прогресира.
А зряло се бере.
Обрано, то умира...

19.06.2020 г. 21.05 ч.
Обретеник

СЪБУЖДАЩИ СВЕТУЛКИ

Светулки в моя дом долитнаха.
На некролога мамин кацнаха.
Дали дома ми те обикнаха
или във своя дом се върнаха?

Не знам. Но светлина донесоха.
И мрака те оттук прокудиха.
Светулките ми тъй харесаха.
За светлина ме те събудиха.

26.06.2020 г. 21.57 ч.
Обретеник

ДО НИЩОТО ПО БОСИТЕ ПЪТЕКИ

На детството по босите пътеки
аз гоних, стигнах, изпреварих всеки
кой бързаше неистово натагък,
за миг разбрал, че този път е кратък.

А краят беше близко, но далече.
И даже виждаше се майче вече.
Но стройно тука всеки си вървеше.
макар до нищото, че стигнал беше.

И този връх тъй вече изкачили,
там дружно всички бяха се укрили.
Но никой не беше на върха при тях.
От своя собствен, те криеха се, грях.

Бе гол връхът. Къде се бяха скрили
тез мършави гибони и горили?
Кога, че са нищо всички разбрали,
като круши от върха изпадна/ли.

И днес от нищо нещо ли се прави,
то нека никой нищо не забрави.
На нищото по босите пътеки,
не може да е нищо нещо всеки.

27.06.2020 г. 19.39 ч.

Обретеник

ПРОЗОРЦИТЕ НА САМОТАТА

Прозорците на моя дом са светли.
И слънчогледи гледат ме оттам.
Очи са те към девствени планети,
човек, където, е останал... САМ!...

4.07.2020 г. 21.13 ч.
Обретеник

НОВИ ПЪТЕКИ

Всеки сам гребе с кратунката на своята надежда.
И сам към светлини падналата си душа извежда.
Но греблото се чупи, батерията се разрежда.
Новата душа към нови звездни пътища поглежда.

4.07.2020 г. 22.23 ч.

Обретеник

ЗА СВЕТЛИНАТА НА ЛИПАТА

Все по-примамливо липата взе да зрее.
Рояк врабчета боси скачат върху нея.
И песни весели под небосвода пеят.
Живота си изтичащ славят и се смеят.

Сред песни, тъй, и светлина, презря липата.
И все са по-замислени сега лицата
на хората пораснали и на децата.
Отлита от света, комай, и светлината.

4.07.2020 г. 23.29 ч.

Обретеник

РАЗНИТЕ РАДОСТИ РАЗНИ

Във нашето детство ни радваха бонбоните.
Бе бучка захар щастие за нашите бащи.
Днес даже бебета реват пред милионите.
Напред ли се придвижваме? Назад вървиме...ЛИ?

11.07.2020 г. 21.53 ч.
Обретенник

ХРАНА ОТ ПЕСЕН НА ЩУРЕЦ

Недей, недей свири, щурче,
че някой ще те изяде.
За тебе ферми вече има,
където си храна любима.

И как ли дъвче песента,
теб дето за храна избра?
Умът дори не го побира –
щурче на маса се сервира!

Стопани се гордеят,
със бизнеса си успешен.
Че хем ще ядат, хем ще пеят
от хляба от щурчета, грешен...

20.07.2020 г. 15.59 ч. Илинден
Русе

P.S. Снощи по новините давах, че в България направили ферма за щурци, с които, засега, хранели само влечуги, но впоследствие щели да се сервират и за храна на хора, която била много полезна.

ПО ПЪТЯ НА БОЛКАТА НАРОДНА

Гръм над полето въздуха сцепи.
Духна на спомен вятърът феса.
Старец с бастуна едва се кре/пи.
Вихърът зъл и него отнесе.

Само гълпата ядно се пени.
Иска главата на падишаха.
Вирусът тръшка малки, големи.
Лудите взеха, че се наспаха.

Свърши се вече с цирка народен.
Иска народът той да е първи.
Момък народен пак да го води.
Чак до Голгота с него да върви...

23.07.2020 г. 15.59 ч.
Русе

СБОГУВАНЕТО НЕЗАБРАВА

Последно днес премествам календара.
И тръгвам си от тази сграда стара.
Където тук животът ми премина.
И огън бях, и студ, и лед. Лавина.

Не пастрих сили. А се раздадох цял.
Тук песни пях съм. И сълзи съм пролял.
Изгарях тук. И в лед се вкаменявах.
Доброто помнех. Злото го забравях.

Във труд усилен и борба жестока
аз минах на живота през потока.
А той, животът зъл, не ме погали.
На връх издига. Хвърля ме в провали.

С любов изпълнен днес оттук си тръгвам.
По нови пътища душа обръгвам.
На всички аз благодаря сега.
Със мен дотука, че вървахте по леда.

По тънката, тая, ледена кора,
която стяга човешката душа.
И в миг от дъх невинен се пропуква.
А лудо щастие след нея хуква.

Тодор Билчев Целувката на небесата

Че страсти и неволи споделихте.
Че любихте ме, мразихте ме, бихте.
Един от вас бях толкова години.
Във мен оставате – НЕЗАБРАВИМИ!

27.07.2020 г. 8.35 ч. – написано Русе – на работното място

30.07.2020 г. 19.19 ч. – прочетено Русе – Бамбук

ДАРИТЕЛ

Оставен сам на времето в ръцете,
си сричам на живота пак песента.
Тъгата и скръбта не се измеете
от тъй крещящия парад на света.

Макар и сам, но с обич във сърцето,
дарения в света неспирно правя –
душа, която жива е, догдето,
че вечна е с Духа тя не забравя.

5.08.2020 г. 8.21 ч.

Банкя – Санаториум на ВМА /БСВМА/

НА БОЙКО ПАРИ ЗА ЦИГАРИ

Врабците изкълваха слънчогледа.
В прозореца ми кукумявка гледа.
А кови-то навсякъде си шари.
Дали пари ще има за цигари?

Дали ще падне Бойко или даде
на бедни пенсионери петдесе,
оставка, мафия, подлещи, крадци,
кукумявката, когато вълн крещи?

5.08.2020 г. 10.33 ч.
БСВМА - завършено
31.07.2020 г. 20.53 ч.
Обретеник - започнато

КЪМ МЕЧТА БЕЗ ГЛАД

Ето, от днес аз съм гладен.
Станал съм бил пенсионер.
Гладен съм, но съм свободен.
И още не съм в диспансер.

Чакам и аз банкомата
лев да пусне, плюс петдесе.
А душата ми се мята
от земя, та чак до небе.

И гладен, свободен вървя.
А накъде, още не знам.
Най-сигурно – към Вечността.
Там можело и без да ям.

*6.08.2020 г. 9.23 ч. – Преображение Господне
БСВМА - завършено
31.07.2020 г. 19.19 ч.
Обретеник - започнато*

НАЙ-ИСТИНСКАТА ИСТИНА

Столетен дъб, в гората повален,
лежи изгнил, изсъхнал и сломен.
Той битки води, но бе победен –
от свои и от чужди наранен.

Лежи си сам сега, макар в гора.
Че другите са живи, той умря.
Ала, дори и мъртъв, не разбра
защо съдбата него си избра.

Дали е старост само причина
или друга като нея има?
Какво през ума му не мина,
но с истината той се размина.

Че тя, откакто си съществува,
пред никой не открива се сама.
На лъжа се винаги преструва
най-истинската истина – лъжа.

7.08.2020 г. 9.53 ч.
БСВМА

ЩАСТИЕТО ДЕН

Нощта повдигна траурни клепачи
и от кървавия поглед на деня
една надежда шумно се възкачи
до птичи хор, божествено възпял я.

Надолу бавно двамата поемат –
надеждата и песента, красиви.
Към небесата пак ще се възземат,
направят ли сърцата ни щастливи.

8.08.2020 г. 5.37 ч.
БСВМА

КОГАТО ЗЛОБАТА ОТ ЯД СЕ ПРЪСКА

Когато вече бавно слезеш
от грозната житейска сцена
и на живота шумно се изплезиш,
пази таз радост подарена.

Не се измерва тя с богатства.
Не струва ни кутийка време.
И с времето тя ще пораства.
Ще дава всичко, без да вземе.

До оня миг, единствен само,
кога език камбана близне.
И друг живот започнеш Тамо.
А злобата от яд се пръсне.

8.08.2020 г. 17.57 ч.
БСВМА

ДВЕТЕ СМЪРТИ

Един чинар бе бурята свалила тук.
И не, че беше млад, и не, че беше сам,
изтръгна го беше тя като боклук,
така, за своя слава и за негов срам.

И минаха мнозина, много хора там.
И чудеха се – как тъй млад видя смъртта!
Проял го червей! – като черен гологан
провикна се младеж. Чинарът пак умря.

9.08.2020 г. 13.03 ч.

БСВМА

ГОРСКО УТРО

Една мушичка трепва със крилца
на мурата под росните листа.
Очи отваря троскот под дъба,
на слънцето да види пак лъча.

А охлов забързан от тревата
достига чак върха на върбата.
Пък мъничките мравчици сега
сами събират дребнички зрънца.

Изплита мрежа паякът сторък,
увиснал на къпиновия стрък.
На ранобудната мушичка в миг
долавя той сподавения вик.

Копривата със нежния бръшлян
целуват се със поглед замечтан.
Горчив пелин с магарешки бодил
под ясена подскачат във кадрил.

Гората цяла с жълт камшик свисти.
До него с листи бял равнец шуми.
А ягодата дива сред гората,
кралицата е на красотата.

Глухарчето със жълт фенер блести
край горските зелени тревни.
Синчец, минзухари, кокичета –
най-много ги всички обичате.

Ухай на мащерка, кантарион.
С тревни омайни милион
гората винаги богата е.
Със тях най-дивна на земята е.

Под горската малина, пък, шурче
извади лък от скрито чекмедже.
По струните със него заигра.
Разпя щурецът цялата гора.

И еква в песен горският простор,
огласян от божествен птичи хор.
Трепти във звуци цялата земя.
Добре дошли във сънната гора!...

10.08.2020 г. 7.07 ч.
БСВМА

ПРИКАЗКА ЗА ГАРА, ВЛАКОВЕ И ХОРА

Гълъбчета се разхождат в гарата.
Само се разхождат, нищо не кълват.
Тъй, ден за ден, миличките, карат я.
Нещо днес дали ще има да ядат?

На пейката едно момиче спеше.
Край него малки грации играят.
А дамата какво ли ще ядеше,
щом грациите да ядат забравят?

Две хубави момиченца в купето,
със маски и слушалки във ушите,
се носят с влак за никъде в полето,
те чакат щастие напред във дните.

Във Орловия град оставка крещят.
Влязохме в най-дългия тъмен тунел.
Гълъбите кога ще се накълват?
Ще върне ли някой, което е взел?

13.08.2020 г. 9.09 ч.

*Ж.п. гара - София, откъдето вземам влак София - Варна -
10.10 ч.,*

А от Г. Оряховица сменям за Русе - 14.10 ч.

БЪЛГАРИЯ 2020 – ПЕЙЗАЖ

Порутени стени. Във пламъци
изгарящи полета и гори.
Със маски хората, с тъга в очи.
Това България е в тези дни.

Със зрял, за бра/не, слънчоглед сега
отново греят родните поля.
Но вред витаят мъката, скръбта.
България умира, господо!

Убита днес от своите деца.
От тез, които я създадоха.
Ала и те, родени от жена,
не могат да избягат от смъртта.

13.08.2020 г. 12.25 ч.
Червен бряг – във влака

СПИРКАТА ГАРА ИЛИ...

Вместо гара – само стена.
Вместо хора – само жена.
И все пак, и тук влакът спря.
Мъж се качи. И...толкова...

А влакът отново върви.
И спирката там си стои.
Без покрив, прозорци, стени.
Но гара е още...Дали?!...

13.08.2020 г.15.45 ч.
с. Стърмен, Русенско

НА ГАДИНАТА ЕКИП

И стана, ето, днеска и това –
екип се на годината избра.
Орел, посочиха, и рак, и шука
за най-сплотените играчи тука.

Че кой не знае техните игри
и от сплетните им кой би се скрил?
Те дружни и единни всички бяха,
кога интриги само си въртяха.

А тез, интригите им що търпят,
все тъй, ненаградени си стоят...
Екипът този, пък, на годината,
във екип, смали се, на...гадината...

9.09.2020 г. 7.57 ч.
Русе

ПОКЛОН ПРЕД СТАРИТЕ ПОЕТИ

Няма ги старите. Свършиха вече.
Дето от камъче правят куплетче.
Само се ширят край теб стихоплети,
че и се мислят, и те, за поети.

Тук там, обаче, поетът изниква.
И песен гласът му във тебе извиква.
В тази омая недей да забравяш –
ти при Поета за вечно оставаш.

10.09.2020 г. 19.59 ч.

Русе

НАЙ-ВЕРНИТЕ НЕВЕРНИЦИ

Под цъфнали дървета и липи
неусетно детството ми мина.
И бяха щастливи детските ми дни.
Така и старостта ме не срина.

И днес под цъфнали дървета съм.
Край мен деца щастливо играят.
Не знам дали сънуват моя сън.
И смело като мен ли мечтаят.

Но сигурен съм, като порастат,
че ще се завръщат в детството си.
Най-верните неверници растат,
от детство щом животът ги лиши.

14.09.2020 г. 19.53 ч.
Русе

БЕБЕШКОТО ОТМЪЩЕНИЕ

В количка бебешка детенце спи на плажа.
Не знае нищо то. Не може и да каже.
Но всъщност всичко знае, нищичко не казва.
Така всезнаещите си бащи наказва.

19.09.2020 г. 13.23 ч.

Св. Св. Константин и Елена – пред кораба над плажа

ВРЕМЕ ЗА РАЗПЛАТА НА ДУШАТА

По нови пътища аз крача вече.
А старите останаха зад мене.
Гневът и злобата през тях изтече.
За щастие дошло е тука време.

Че толкоз дълго лута се душата
между самата нея и Всемира.
Но дойде времето ѝ за разплата –
днес щастие то само тя избира.

22.09.2020 г. 6.35 ч.
СБР "Термал"

РАЗЛИСТЕНИ СПОМЕНИ

Колко пътища, все извървени,
пътя ми днешен пресичат навред.
И стичат се в студените вени
спомени, тичащи все по-напред.

Връщане няма, спасение – хич.
Тръгнат ли спомени да си вървят,
всичко по пътя си го привличат.
Спомените няма как да заспят.

Нека, затуй, пусни ги да бягат.
И за тебе в бъдеще да мислят.
Те във леглото няма да лягат.
Живите спомени се разлистват.

22.09.2020 г. 12.33 ч.

с. Осенец, Разградско – в автобуса Варна - Русе

ЗА СВОБОДАТА НА РОБИТЕ И РОБИТЕ НА СВОБОДАТА

Не знаех аз вкуса на свободата.
Макар и роб, аз чувствах се свободен.
Във тъмното най виждах светлината.
За светлото в тъмата най съм годеен.

И днес, когато в свобода живея,
когато радвам се на свободата,
аз не забравям я и я жалея,
онази тъмнина, где бе в душата.

Че как без нея свободата щяхме
да осъзнаем и заобичаеме?
Свободни, във тъмнина като бяхме,
ний роби свободни се наричахме.

23.09.2020 г. 20.45 ч.

Обретеник

НА СЛЪНЦЕТО ДО ЗНОЯ ЕСЕН

Отрупана от плод, във багри цяла,
пламтяща, есента при нас е спряла.
Не иска нищо, ала само дава.
Тя, пъстра есен, с лято се прощава.

И с полета на зимата полита
към новата си душа мразовита.
Простена с лятото, дошла при зима,
от днеска само щастие ще взима.

Че страсти и неволи вече няма
да водят я в поредната измама.
А в тишината вечна на покоя
ще стигне тя на слънцето до зноя.

28.09.2020 г. 11.27 ч.

Русе – Кооперативен пазар

ЦЕЛУВКАТА НА СВОБОДАТА

Казаха ми някои, че музи
ме целунали по двете бузи.
Аз очаквам само по устата,
пък, целувката на свободата.

16.10.2020 г. 7.07 ч.

Русе

НОВИТЕ ГЕРОИ

Всеки сам от черупката своя
себе си смята за главен герой.
В тази объркана параноя,
вечно никой не знае кой кой е.

И реди се мръсник до герой.
В миг на герой се обръща и той.
Убиец, крадец, чакал и копой –
най-смели герои в новия строй.

24.10.2020 г. 20.17 ч.

Обретеник

НЕЗАГАСВАЩИ СЛЪНЦА НА ЕСЕНТА

Сякаш слънца, запалени в полята,
есенните минзухари пак блестят.
Светла диря оставят ни в сърцата.
А душите – карат ги да полетят.

И, изгрели тъй в есента на дните,
вий как ще сте предвестници на зима?
Нека вечно в сърцата да блестите
със светлината си – неугасима!

27.10.2020 г. 7.07 ч.

Русе

ЗА СВОБОДАТА МИЛОСТ

Аз зная що е щастие и мъка.
След среща дивна – яростна разлъка.
Вкуса горчив на болката познавам.
Свободен, сам в живота аз оставам.

Щастлив от болката и самотата,
изправен, горд аз крача по земята.
Но някой свободата ли опита
да ми вземе, на милост не разчитай.

6.11.2020 г. 1.19 ч.
Русе

КОНСЕРВИРАНИЯТ ДЕН

И този ден търкулнах във буркана.
Да втасва там в житейската туршия.
Че от сън кога, събуден рано,
да може рани да си умие.

Защото само дневното ни зло
измъчва, ранява и убива
прекрасното ни, на деня, добро.
Добро и зло в нощта си почиват.

И денят ни, така отсервиран,
от злото си ще бъде изчистен.
Но дали, питам се, консервиран,
ще може да бъде светлия ден?!...

17.11.2020 г. 13.13 ч.
Русе

КАПЧИЦИ ОТ ХАНААНА

Стих на капчици се дава.
Сякаш лек най-чудодеен.
За да можем срам и слава
ний свободно да възпеем.

А, когато сътвориш го,
ти изпил си цяла кана,
всички в завист казват: “Виж го,
той живее в Ханаана!”

В Ханаана, но коя ли?
Тази, що е на земята?
Има други Ханаани -
в лунни капчици с позлата.

8.12.2020 г. 13.13 ч.

Русе – вирусът, когото бях хванал в края на ноември си отива

НАД МАСКИТЕ ОЧИ

Добре, че сложиха маските.
За да видим, че имат очи,
родени всички от ласките
на слънчевите светли лъчи.

И само очите блестяха
във мрачния, сив, облачен ден.
Души от очите изгряха.
Като очи бе всеки роден.

И добре, че маските бяха,
за да можем всички да видим
как без очи хора живяха.
Човек без очи е невидим.

15.12.2020 г. 11.11 ч.
Русе – по улицата край Пантеона

ЗА СВЕТИЦА СЪЛЗИ

Тя беше продавачка на пазара.
Откак се помни, все така я кара.
Продаваше храна за добри и зли.
Да се хранят трябваше всички, нали?

Но идваха бедни, идваха гладни.
А нямаше кой във дни безпощадни
и тяхната сметка така да плати,
затова продавачката се смили.

И всичко свое на гладните даде.
На себе си тя така се предаде.
Но и днес на пазара ли отидеш,
ти радостен пак ще може да видиш

момиче едно, което продава
и всичко без нищо на бедни дава.
А пълни очите им със сълзици.
Пък устните с едно слово – Светица!...

16.12.2020 г. 19.59 ч.
Русе

ЗА САМОТНИКА ХРАМ

И от една към друга самота
пътувам цял живот аз през света.
Защо ли с надежда заминавам,
а сам навсякъде все оставам?

Защото, тъй навярно осъден,
и от живота аз съм пропъден.
Живот във вечна самота избрал?
О, не! Такъв ми Господ го е дал.

И няма връщане, нито сила,
която нещо би променила.
Самотният човек е вечно сам.
Но не става за самотници храм.

18.12.2020 г. 8.33 ч.
Русе

ИЗПЕПЕЛЕНИ СТРАСТИ

Ято щъркели, хванати за опашките,
страстен венец над главите ни е оплело.
А отдолу дребни човечета с прашките
искат туй чудо да го свалят насред село.

Но вие се чудото и с шум се издига.
Стават човеците точици невиди/ми.
Ето, слънцето вече венецът достига.
Падащи страсти горящи човекът взима.

22.12.2020 г. 4.57 ч.

Русе

НА МЕЧТИТЕ В ПРАЗНИЯ ДОМ

Отдавна никой няма в този дом.
Не идват лястовичките дори.
И само скръб, тежка и огромна,
наднича зад студените стени.

Но, горд и изправен, все тъй стои,
не трепнал на времето пред гнева,
домът тоз, направен от трудодни,
тъй празен, ще стигне до Вечността.

Че беше граден с любов и мечти
за бебешки плач и детския смях.
Строен във бедност, за щастливи дни,
защо до тази пустош доживя?!

27.12.2020 г. 3.33 ч.
Обретеник

СПАСЕНИЕТО КРАСОТА

Красотата ще спаси света

Ф. М. Достоевски

Само коте и куче
ме срещат тука сега.
Аз бях се научил
с хора думи да мълвя.

А на къщната врата
никой не ме чака днес.
Вие вятър над скръбта,
сякаш мършав, гладен пес.

Гони тръне над плета
и над болката във мен.
Тази дива пустота
вече става феномен.

И изпълва тя света.
Към звездите се стреми.
Где е тази красота,
дето, уж, ще ни спаси?!...

29.12.2020 г. 6.33 ч.
Русе

ПРЕДИ ДА УДАРИ КАМБАНАТА

ДУШИТЕ НИ ОТ ПАЯЖИНИ ЛЕКИ

На тавана е увиснал чинно.
И своите паяшки мрежи преде.
Той всяка мисъл, не безпричинно,
в тънка паяжина ще оплете.

И ще задава сложни въпроси.
Отговор, който, има за всеки.
Милост от никой няма да проси.
Той във душите ни е навеки.

26.06.2020 г. 22.15 ч.
Обретеник

И ЦЪКА ВРЕМЕТО БЕЗСПИРНО

И цъка часовникът, цъка.
Напред се времето само върти.
Дали радост е или мъка,
часовникът това не следи.

За него е времето важно.
Да се завърти. Той да следи,
с прозявки, дълги и протяжни,
как времето безспирно лети.

4.07.2020 г. 21.01 ч.
Обретеник

ГЛАРУСНАТА АНТИВИРУСНА ВАКСИНА

Защо тъй яростно крещяха гларусите,
нощта, когато лепкаво деня прегърна
и плъзнаха в телата потни вирусите,
а живият живот на мъртъв се обърна?

Навярно и във техните тела летящи
частица мъничка от вируса е спряла.
Затуй изпълваха със звуците пищящи
пространствата на тази вечна нощ заспала.

И казваха човеку, че трябва да лети.
Че винаги покоят земен смърт е просил.
Смъртта тогава само човек ще победи,
със труд живота си, когато е износил.

6.07.2020 г. 20.39 ч.

Русе

В НОЩТА НА ПЪКЛЕНИЯ ПЛАН

За планове какви със теб да си говорим,
когато утре Господ може да ни каже,
че няма смисъл ний за нищо да си спорим,
щом Неговият зов от всичко най е важен.

А ние да стоим и мислим си стократно
дали е дявол Бог и Богът дявол ли е?
И план да ги свалим си правим многократно...
Догде луна изгрей, а слънцето се скрие...

8.07.2020 г. 19.23 ч.

Русе

НА МРАВКАТА ЗА ВРЕМЕТО

Не знае мравката, че времето изтича.
Че има време, даже, мравката не знае.
За нея времето на зърното прилича,
което в мравуняка да тече мечтае.

И не в секунди, в месеци или години,
във сън или в движение, в мрак и светлина,
измерва в мравуняка купища руини,
които през деня с труд донесла е сама.

И тъй, зрънца от време доста насъбрала,
отива мравката в студа да си почива.
Не знаем само тя дали го е разбрала –
че в мрак и светлина си времето отива...

4.08.2020 г. 16.33 ч.

Баня – Санаториум на ВМА /БСВМА/

ДО ОТЛАГАНЕ ЖИВОТ

Безжалостен, животът си изтича.
Във капка време, в сълза върху клепач.
Изтича, но безкрайно ни обича.
Че ще се превърне той без нас във здрач.

Защото сме живот, а животът в нас
единствено живот да ражда може.
Щом има го, ще ви има всички вас.
Живот животът само ще отложи.

9.08.2020 г. 16.57 ч.
БСВМА

МИСИЯ НЕЗЕМНА ОТ ЗЕМЯТА

Разчупил пак черупката си сухоземна
и със тъга напълнил блюдото на дявол,
събуждам се отново с мисия неземна,
макар неземемен толкоз пъти да съм ставал.

И пак пристъпвам бос по лунните пътеки.
Не мога вечно земния си кръст да нося.
Но идва този миг – оставам тук навеки.
За нас, за греховете, милост да изпрося.

10.08.2020 г. 5.59 ч.
БСВМА

ДА ТЕ ОБИЧА САМО БОГ

За мен сълзица никой няма да пророни,
когато тръгна по утъпкания коловоз,
по който са преминалите милиони,
и аз един от същите да бъда, тоз.

Макар на всички обич и любов да давах,
един дори с човешка обич не ме дари.
Затуй, защото, сигурно е, че не дават,
човек от Бог човек да люби повече!...Дори!...

10.08.2020 г.13.59 ч.
БСВМА

КАК СТЬПКИТЕ ОСТАВЯТ ДИРИ

Те само моите стъпки на брега стоят.
Не могат и вълните да ги заличат.
По златен пясък и вода, че те вървят,
тях сили никакви не могат да ги спрат.

Че няма дири във дълбоката вода.
И няма там от стъпки даже и следа.
Дълбоката вода е смърт и тишина.
Правете дири само в пясък по брега.

15.09.2020 г. 15.15 ч.

Плаж Кабакум под спирка Журналист преди Златните пясъци

МОРСКИЯТ ЧАСОВНИК

Навъсен, сприхав старец е морето,
на делника наметнал дреха сива.
Плачът единствен, жален, на детето,
към слънцето го кара да отива.

И тръгва той след воя на вълните.
След крясъка на гларусите, молец.
Със слънчев лъч морето мери дните,
тъй чужди на мъртвилото зловещо.

18.09.2020 г. 15.15 ч.
СБР „Термал“

ПРАВО НА ИЗБОР

Всеки сам във света си избира
как да живее, как да умира.
Този избор се ражда с човека
и се предава от век на века.

Само че кой ли, кой да ти каже,
право на избор, че имаш, даже?
Че можеш дори ти да избираш
туй, що харесваш, добро намираш.

Не туй, което всеки си мисли,
че е животът му най-безсмислен.
Избор на теб е даден, човеко.
С него ще стигнеш най-надалеко.

Само избирай правилно, точно.
Избор недей да правиш предсрочно.
Правилно, умно избира този,
кой да избира не се тормози.

3.10.2020 г. 19.45 ч.
Обретеник

НА ЖИВОТА ЗА ЗИМАТА

Ти по стълбата на късия си ден
много бавно се катериш към нощта.
Дири дълбае времето във мен.
Зимата иде... след есента.

Със тръпка за лято и красота,
зимата люта изтикваш бавно.
Във природата това е така.
В зима животът свършва безславно.

19.11.2020 г. 2.45 ч.

Русе

НАДВИКВАНЕ ЖИВОТ

Животът е с препятствия бягане.
И трябва всеки ден да го надскачваш.
Пропускане няма, ни отлагане.
В живота е нужно все да подскачаш.

И само за миг, ако се разсееш,
препятствието поредно пропуснеш,
ти никога вече не ще се смееш,
и, тъжен, живота ще го напуснеш.

Нима затова в подскачане само
ще трябва живота си да изтикаш?
Не, щастие винаги е голямо –
да можеш живота ти да надвикаш!...

*12.12.2020 г. 17.17 ч.
Обретенник*

ОГЪНЧЕ ЖИВО

Да гледаш как бавно угасва денят;
И през теб изтичат всички надежди.
Дошла е нощта. Даже живите спят.
С прехапани устни и свъсени вежди.

Защо толкоз мъчим се да сме живи,
когато постоянно умираме?
Въпроси неуместни, все такива,
защо си задаваме без спиране?

Когато и утре ще гасне денят.
И пак ще сме нощем живи заспали.
Те живи са хората, догде умрат.
И огънче някой във тях щом разпали.

15.12.2020 г. 16.19 ч.

Русе – пред Пацони в Здравец

ЗАВЪРШЕН ПОВТОРИТЕЛЕН ПРОЦЕС

Дървета изгарят и стават на пепел.
Човекът умира и в пръст се превръща.
Но никой не вижда, че това е темел,
върху който в човек дърво се обръща.

И тъй, както в печка дърветата влизат,
а на земята човеците изгарят,
в земя се пепелта обръща при криза.
А пък хората от кал все се повтарят.

22.12.2020 г. 9.03 ч.

Русе

ВЕЧНА ТЪГА БЕЗКОНЕЧНА

*Вятър замита стъпките ни.
Първо страстите, после времето ни погубва.
Построй се тази чеима, защото
камъкът е по-траен от човека, а водата – вечна.*

Надпис върху чеима в „Етѐра“

Тъй както не се повтаря,
ала е вечна водата
и път за Вечност отваря,
как да открием вратата?

Щом никога не сме вечни.
А и все се повтаряме.
От Вечност ще сме далечни.
Ний врати си затваряме.

Но и, подобно водата,
как искаме да сме вечни.
Няма Вечност на земята.
Тя е тъга безконечна.

22.12.2020 г. 10.09 ч.
Русе

ДОЖИВОТНА ПРИСЪДА ЖИВОТ

Съмване, ядене, мръкване.
Казват, животът бил е това.
Има от него измъкване.
Някой ми каза тези слова.

Но къде да отидеш сега,
смърт, когато е извън него.
И върви си животът така.
Няма бягство, щом ни е его.

С до/животна присъда живот
всички сме ние осъдени.
Сутрин до вечер, с кървава пот,
ядене дирим, пропъдени.

25.12.2020 г. 18.19 ч.
Обретеник

БЕЗ СРАМ ДА ОБИЧАШ

Колко прелестно са подредени
частите на човешкото тяло.
Всички те така са построени,
сякаш сами, но са едно цяло.

Тъй и човекът, сякаш самин е,
а покрай него колко човеци.
Ала, все пак, човекът един е.
Другите са с човешки навици.

Как да откриеш човека сред тях,
когато всички те си приличат?
Питай ги какво приемат за грях.
И могат ли без срам да обичат.

25.12.2020 г. 19.19 ч.
Обретеник

ПРЕДИ ДА УДАРИ КАМБАНАТА

Няма пътища вече за бързане.
Нито пък върхове за катерене.
Той, живота ни, здраво завързан е
за единственото храномелене.

Но дали е така, дали е така?
Щом трепва сърцето нежно, когато
се изправи пред зора му красота?
И става то на света най-богато.

Ех, дали е така, кой да ти каже?!
След като никой и тук не остана.
А и усмивката няма я даже.
Звънка печално църковна камбана.

26.12.2020 г. 6.45 ч.
Обретеник

ПРИЗРАЧНО СЕЛО НА ЖИВАТА СМЪРТ

Отдавна ниокй оттук не минава.
И в селото не останаха хора.
Зъл вятър коси си само развява.
И вие само/ кучето на двора.

В комините кукумявки надничат.
Играят белки хоро на тавана.
Все по на призраци хора приличат.
Едничка жива смъртта тук остана.

27.12.2020 г. 6.33 ч.
Обретеник

РАЗМНОЖАВАНЕ И ГРЯХ

За размножаване защо
Господ любовта избрал е?
И с удоволствие в едно
те да бъдат Той избрал е?

Право с туй навярно дал е
пак ние да избираме.
Да се размножим създаде
в грях или да умираме.

А човек, нали е грешен,
винаги греха избира.
И затова до ден днешен,
ра/змножен, във грях умира.

28.12.2020 г. 5.45 ч.
Русе

СЪЛЗИ ОТ ЗЪРНА КЕХЛИБАРЕНИ

На Добри

in memoriam

На Добруджа от златните поля
една звезда пое към Вечността.
Най-ярката и светла беше тя.
Но няма вече в нея светлина.

Угаснаха стремежи, красота.
Едно съкровище лежи в пръстта.
Превиват клас узрелите жита.
И плачат с кехлибарени зърна.

Че няма вече техният баща
да радва златозърните сърца.
Развява вятър сплъстена коса.
Сълзи обливат цялата земя.

31.12.2020 г. 5.55 ч.

Русе

ЖИВА КРАСОТА

Това е нищо. А толкова красиво.
Възкликна, сочейки живота мъртвият.
Красиво е всичко, което е живо.
През сълзи му отвърна брат му. Живият...

31.12.2020 г. 16.45 ч.

Обретеник

ЖИВОТ, СМЪРТТА ДА ГО ОТНЕМЕ

За/ради смъртта животът е създаден.
Че през живота, единствен, стигаш смъртта.
Щом на човека веднъж само е даден,
то значи смъртта чрез живот е Вечността.

Че смъртта със своите костеливи ръце,
от живота създаден алчно се храни.
Ако няма живот, и смъртта ще умре.
Без насилие. И без кървави рани.

Без живот смъртта не може да я има.
И съществува тя живот да отнеме.
Щом е само тази чертата делима –
не създавай живот, смъртта да го вземе!...

1.01.2021 г. 17.17 ч.
Обретеник

БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ

Тодор Билчев е роден на 18.04.1956 г. в Русе, но детските и юношеските му години преминават в с. Обретеник. Завършва „Българска филология“ във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ през 1981 г. От 1986 г. до днес работи в Държавен архив – Русе. Издал е 74, предимно документални и исторически, книги, между които „Филип Тотю – личност, дейност, документи“ – 1990; „An Eastern orthodox Community During the Tanzimat (Dokuments froma Register of the Bulgarien Societu in Ruse. 1860 – 1872). Източноправославната общност по време на Танзимата (Документи от регистрите на Българската община в Русе. 1860 – 1872 г.)“ – Токио, 1997; „Захари Стоянов – редактор и издател“ – 1999; „Иваница Ангелов Иванов – съзаклятник и банкер. Биографичен очерк.“ – 2002; „Обретенският духовен хранител. 75 г. читалище “Хр. Ботев” – с. Обретеник, Русенско“ – 2003; „Батин“ – 2003; „Обретенският храм на просветата. 135 г. училище “П.Р.Славейков” – с. Обретеник, Русенско“ – 2005; „Епископ Андрей Велички – митрополит Андрей Нюйоркски. 1928 – 1972 г.“ – 2007; „Варненски и Преславски Симеон. Биография.“ – 2007; „55 г. Държавен архив – Русе (юбилеен сборник).“ – 2007; „Добруджа и Ньойският договор. 1917 – 1919 г.“ – 2009; „Обретенският духовен храм “Света Троица”“ – 2010; „Поп Дошо“ – 2010; „Хранител на памет и дух. 60 г. ДА – Русе“ – 2012 „Духовни спомени. Иван Коларов. Кънчо Бакалов“ – 2014; „Цанка Илиева – спомен и реалност за Обретеник“ – 2014; „Горно Абланово“ – 2014 и др. Публикувал е над 100 научни съобщения, над 2000 научнопопулярни статии в специализирани научни издания, местни и централни вестници и списания, а също така множество стихотворения и няколко разказа във вестниците „Дунавска правда“, „Любородие“, „Златаришки пламък“, „Форум“, „Дума“, „Ретро“, „Трета възраст“, „Минаха години“, „Клуб 100“, „Златна възраст“, „Стършел“, сп. „Брод“, „Издател“, литературните сборници на русенския клон на Съюза на свободните писатели „Крайречни гласове“ – 2017 г. и „Молитва“ – 2018 г., алманах „Нова българска литература“ – 2017 и 2018 г., антология на ССП „Графити“ – 2018 г. и др. Носител на втора награда за очерк

в конкурса на в. „Дунавски фар“ – Русе от 13.07.1990 г. Лауреат на националната литературна награда „Светлоструй“ за документалистика, връчена му на 18.05.1995 г. в с. Щръклево от поетите Йосиф Петров и Иван Цанев. Лауреат на Националния хумористичен конкурс “Вятърничави истории” - 2017 г. и 2018 г. със стихотворенията Винцето последно и Неелектронно, на Националния конкурс за християнска творба “Де е Витлеем?” – 2017 г. на Асоциацията за насърчаване на християнското художествено слово, където е удостоен с грамота за „открояваща се художествена творба“ за стихотворенията му Светлина от Рая, Свята нощ и Новият Витлеем, на Шестия и Седмия международен национален конкурс за хумор и сатира „Голямата къща на мъдрите хора – Асеновград 2018 и 2019 г.“ за стихотворенията "За прогонения от душите вълк" и "Разочарование" за 2018 г. и “Аб ни хило ни хил фит – От нищото нищо не става”, “Смях на гарван” и “Винцето добро от Рая” за 2019 г., на Втория национален конкурс “13 черни котки” – 2018 г. за стихотворението “Котешка любов”, като целия раздел Поезия в изданията за конкурса Алманах е озглавен със стих от неговото стихотворение – Че котка съм бил преди, подозирам и на Втория национален конкурс “Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет, 2019”, Вършец. Носител на Втората награда от Националния литературен конкурс “140 г. от Освобождението на България от турско робство – София 2018 г.” за книгата му “Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи – 1863 – 1939 г.” Носител на специалната награда за цялостно участие в конкурса “”120 г. Славянско дружество” – София – 2019 г. Награден с юбилеен плакет и грамота от кмета на Община Борово д-р Иван Попов на 05.09.2009 г. „за написване историята на с. Батин и дългогодишна безкористна краеведческа дейност”. Избран за почетен гражданин на Борово на 5.09.2014 г. заради книгите му за Г. Абланово, Батин и Обретеник и във връзка с 30-годишнината от обявяването на Борово за град. Избран за почетен член на читалище „Канев – Пробуда 1924” на 30.10.2014 г. за книгата му за Г. Абланово и по повод 90-годишнината на читалището. Избран за почетен член на читалище “Хр. Ботев” – с. Обретеник, Русенско на 3.09.2018 г. във връзка с 90-годишнината на читалището и за цялост-

ния принос на Т. Билчев за културното въздигане на родното му село. През 2015 г. издава първата си стихосбирка „Есенна жътва“, на представянето на която на 30.11.2015 г. му е връчена грамота за ярко творческо присъствие от Русенския клон на Съюза на свободните писатели. От 6.01.2016 г. Т. Билчев официално е приет и вписан в сайта на Съюза на свободните писатели. През 2016 г. издава втора стихосбирка – „Празниците на Духа“, трета – „Светлина в душата ми погледна“ и четвърта – „Прашинки от Безкрая“, а така също и задълбочените научни издания „Русе в стари снимки, документи и портрети“ и „150 г. Русенска община – юбилейна изложба“. През 2017 г. издава документалния сборник „Старозагорски митрополит Павел. Дневници. (1919 – 1940 г.)“ и стихосбирките „Тъга по Вечност“ и „С обич, Дух и тъга“, а през 2018 г. документалния сборник „Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи (1863 - 1939)“ и стихосбирките „Слепите очи на тъмнината“ и „Барабанът на живота“. През 2019 г. излязоха стихосбирките му „Жажда за полет“, „Къде си Господи, когато...“ и „Във вечността на Ада“, с което общият им брой стана 11, както и документалните сборници „Документални доказателства по дневниците на Старозагорския митрополит Павел (За периода 1924 – 1939 г.)“ и „Документи за Ловеч и Ловешко, съхранявани във фондовете на Държавен архив – Русе.“, През 2020 г. излязоха дванадесетата му стихосбирка „Отвъд болката и красотата“, тринадесетата „В мраз криле за полет“, четирнадесетата „Календар за Вечността“, петнадесетата „Светлата троица човек“ и шестнадесетата „Водопои за кръвопийци“, както и второ издание на документалната му книга „Поп Дошо“. Наскоро през 2021 г. предстои да излезе седемнадесетата му стихосбирка „Пепел от дъга“ и документалната книга „Русе в стари снимки, документи и портрети“ – т. 2. Тази е осемнадесетата му стихосбирка и осемдесет и пета книга.

СЪДЪРЖАНИЕ

ЗА ЦЕЛУВКАТА С ОЧИ НЕБЕСНИ	5
ВЕЗДЕСЪЩАТА ЛЮБОВ - ПРЕДИСЛОВИЕ	7
БЕЗ ЛЮБОВ ЖИВОТ НЕ ТРАЕ.....	9
ПОД МИГЛИТЕ ЗА ЦЕНАТА С ЦВЯТ НА КОБАЛТ	11
КОГАТО ЗОРАТА ЗАЛЕПНЕ	12
ЦЕЛУВКАТА НА НЕБЕСАТА	13
ПРАЗЕН ДОМ НА ЛЮБОВТА	14
СВАДА СЪС СМЪРТТА.....	15
ОГЪН С ЛЮБОВ	16
ОТ ЩУРЦИ ЛЮБОВНА ПЕСЕН	17
ЛОЗНИЦАТА НА ЛЮБОВТА	18
НА ПЪТ КЪМ ЛУННАТА КЪДЕЛЯ.....	19
ЕХОТО НА ЛЮБОВТА	20
ЛЮБОВТА ВЕЗДЕСЪЩАТА	21
НЕСЪБДНАТА ЛЮБОВ НЕСПОДЕЛЕНА	22
КРАСОТАТА САМОТА	23
И УТРЕ Е ДЕН, ПРОМЪЛВИЛА НОЩТА.....	24
БЕЗ ЛЮБОВ ЖИВОТ НЕ ТРАЕ	25
ОСТАНИ ТАКА ДО МЕН.....	26
НА МАЙКИТЕ ЗА ВЕЧНОСТТА ЛЮБОВ	27
ДО НИЩОТО ПО БОСИТЕ ПЪТЕКИ.....	29
ГЪЛЪБОВО ВЪЗНЕСЕНИЕ	31
ОБРАНАТА УЗРЯЛА СМЪРТ	32
СЪБУЖДАЩИ СВЕТУЛКИ	33
ДО НИЩОТО ПО БОСИТЕ ПЪТЕКИ.....	34
ПРОЗОРЦИТЕ НА САМОТАТА	35
НОВИ ПЪТЕКИ.....	36
ЗА СВЕТЛИНАТА НА ЛИПАТА	37
РАЗНИТЕ РАДОСТИ РАЗНИ	38

ХРАНА ОТ ПЕСЕН НА ЩУРЕЦ	39
ПО ПЪТЯ НА БОЛКАТА НАРОДНА	40
СБОУВАНЕТО НЕЗАБРАВА	41
ДАРИТЕЛ	43
НА БОЙКО ПАРИ ЗА ЦИГАРИ	44
КЪМ МЕЧТА БЕЗ ГЛАД.....	45
НАЙ-ИСТИНСКАТА ИСТИНА	46
ЩАСТИЕТО ДЕН	47
КОГАТО ЗЛОБАТА ОТ ЯД СЕ ПРЪСКА.....	48
ДВЕТЕ СМЪРТИ.....	49
ГОРСКО УТРО	50
ПРИКАЗКА ЗА ГАРА, ВЛАКОВЕ И ХОРА	52
БЪЛГАРИЯ 2020 - ПЕЙЗАЖ.....	53
СПИРКАТА ГАРА ИЛИ.....	54
НА ГАДИНАТА ЕКИП.....	55
ПОКЛОН ПРЕД СТАРИТЕ ПОЕТИ	56
НАЙ-ВЕРНИТЕ НЕВЕРНИЦИ	57
БЕБЕШКОТО ОТМЪЩЕНИЕ.....	58
ВРЕМЕ ЗА РАЗПЛАТА НА ДУШАТА.....	59
РАЗЛИСТЕНИ СПОМЕНИ.....	60
СВОБОДАТА НА РОБИТЕ И РОБИТЕ НА СВОБОДАТА ..	61
НА СЪНЦЕТО ДО ЗНОЯ ЕСЕН	62
ЦЕЛУВКАТА НА СВОБОДАТА	63
НОВИТЕ ГЕРОИ	64
НЕЗАГАСВАЩИ СЪНЦА НА ЕСЕНТА	65
ЗА СВОБОДАТА МИЛОСТ	66
КОНСЕРВИРАНИЯТ ДЕН	67
КАПЧИЦИ ОТ ХАНААНА.....	68
НАД МАСКИТЕ ОЧИ	69
ЗА СВЕТИЦА СЪЛЗИ.....	70

ЗА САМОТНИКА ХРАМ.....	71
ИЗПЕПЕЛЕНИ СТРАСТИ.....	72
НА МЕЧТИТЕ В ПРАЗНИЯ ДОМ.....	73
СПАСЕНИЕТО КРАСОТА	74
ПРЕДИ ДА УДАРИ КАМБАНАТА	75
ДУШИТЕ НИ ОТ ПАЯЖИНИ ЛЕКИ	77
И ЦЪКА ВРЕМЕТО БЕЗСПИРНО.....	78
ГЛАРУСНАТА АНТИВИРУСНА ВАКСИНА	79
В НОЩТА НА ПЪКЛЕНИЯ ПЛАН	80
НА МРАВКАТА ЗА ВРЕМЕТО	81
ДО ОТЛАГАНЕ ЖИВОТ	82
МИСИЯ НЕЗЕМНА ОТ ЗЕМЯТА.....	83
ДА ТЕ ОБИЧА САМО БОГ.....	84
КАК СТЬПКИТЕ ОСТАВЯТ ДИРИ	85
МОРСКИЯТ ЧАСОВНИК.....	86
ПРАВО НА ИЗБОР.....	87
НА ЖИВОТА ЗА ЗИМАТА.....	88
НАДВИКВАНЕ ЖИВОТ	89
ОГЪНЧЕ ЖИВО	90
ЗАВЪРШЕН ПОВТОРИТЕЛЕН ПРОЦЕС.....	91
ВЕЧНА ТЪГА БЕЗКОНЕЧНА	92
ДОЖИВОТНА ПРИСЪДА ЖИВОТ.....	93
БЕЗ СРАМ ДА ОБИЧАШ	94
ПРЕДИ ДА УДАРИ КАМБАНАТА	95
ПРИЗРАЧНО СЕЛО НА ЖИВАТА СМЪРТ	96
РАЗМНОЖАВАНЕ И ГРЯХ.....	97
СЪЛЗИ ОТ ЗЪРНА КЕХЛИБАРЕНИ.....	98
ЖИВА КРАСОТА	99
ЖИВОТ, СМЪРТТА ДА ГО ОТНЕМЕ	100
БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ.....	101

ПЕЧАТНИТЕ КНИГИ НА ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

1. „Живота в стих събрах“, сборник с поезия, белетристика и публицистика, автор Габриела Цанева; 2019
2. „След девети, след десети“, сатирична стихосбирка, автор Христо Ангелов; 2020
3. „Отвъд болката и красотата“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020
4. „Сътворения“, стихосбирка, автор Рени Васева; 2020
5. „На попрището жизнено в средата“, сборник с поезия и публицистика, автор Надежда Александрова-Цанева; 2020
6. „Календар за вечността“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020
7. „Стъпки по пламъци“, стихосбирка, автор Габриела Цанева; 2020
8. „Светата троица човек“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020
9. „Светлина от миналото“, сборник с поезия и публицистика, автор Христина Въчева; 2020
10. „Водопој за кръвопийци“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020
11. „Денонощия“, стихосбирка, автор Рени Васева; 2020
12. „Поп Дошо“, документална проза, автор Тодор Билчев, второ, преработено и допълнено издание; 2020
13. „Оскъдни дни“, стихосбирка, автор Габриела Цанева; 2020
14. „Дневникът на госпожица Радка“, роман, автор Маруся Николова; 2020
15. „Миналото в мен“, документална повест, автор Габриела Цанева, трето, юбилейно, допълнено издание, 2020
16. „Пепел от дъга“, стихосбирка, автор Тодор Билчев, 2021
17. „Цвилят гривести коне“, стихосбирка, автор Живка Танчева; 2021
18. „Черно-бели истории за моите шарени хора“, стихове и разкази, автор Валентина Григорова – очаквайте

Тодор Билчев

ЦЕЛУВКАТА НА НЕБЕСАТА

Българска, първо издание

Редактор Габриела Цанева

Рецензент Надежда Александрова

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 32/84/108

Обем 108 стр.

Печат

zape4at.com